ఎండ-వాన

"ఇదిగో? చూడు! కాస్త అట్లా వెళ్ళొస్తా" అన్నాను. దొడ్లోపని చేసుకుంటున్న కాంతాన్ని పిలిచి. అప్పటికి ఇంకా బాగా చల్లబడలేదు. సాయంత్రం మూడు గంటలై ఉంటుంది. శనివారం ఆ రోజు. స్నేహితులంతా సముద్రపు ఒడ్డుకు పోతుంటే నాకు వెళ్ళాలని సరదాపుట్టి బయలుదేరాను. సముద్రపు ఒడ్డు కెళుతున్నా నంటే ఆవిడ ఏమంటుందో ఏమోనని, అట్లా అన్నాను.

"ఇదుగో చూడండి, వెళ్ళొద్దు ఇవ్వాళ. నాలుగు రోజులనుంచీ పిల్లలు ఏమైనా పెట్టమని మారాం చేస్తుంటే ఈవాళ కాస్త పప్పు నానపోశాను. మీరు పిల్లలను పట్టుకొంటే నేను అవి వండుతాను. నామాట విని మీరు ఇవ్వాళ ఇంట్లో ఉండండి. రేపు మీ ఇష్టం" అన్నది కాంతం తలెత్తి నావంక చూచి నవ్వుతూ.

కాళ్ళకు సంకెళ్ళేస్తున్నదిరా భగవంతుడా అనుకొని "అట్లా కాదు. నేనిప్పుడే వస్తాను" అన్నాను వినయపూర్వకంగా.

"అయ్యో! పాపం, రాకేం రోజూ రావటంలేదూ? సోమవారం మీటింగు వచ్చింది. మంగళవారం అర్జంటు పని విరుచుకుపడ్డది. బుధవారం ఏదో అధికార్లతో మాట్లాడాలిసి వచ్చింది. గురువారం ఇంకోటేదో దొరికింది. శుక్రవారం మొఖం తేలేసి రేపటినుంచి రాకపోతే చూడు! అని బిక్కముఖం వేశారు. మీరు రాకేం! మీ మాట నమ్మకం లేకేం!" అన్నది ముక్కు మూతి విరుస్తూ.

"ఇవ్వాళ చూస్తావుగా నామాట నమ్మకం. ఆరుగంటలకల్లా రాకపోతే అప్పుడను".

"ఆరింటికల్లా తప్పక వస్తారా!"

"తప్పకుండా వస్తాను."

"పిల్లలకు తల దువ్వి నీళ్ళు పోసి సిద్ధంగా ఉంటాను."

"సరిగ్గా ఆరింటికల్లా రావాలెసుమండీ!"

"నీవు ఇంతగా చెప్పాలా? ఆరయ్యేటప్పటికల్లా వస్తే సరిగద."

"చూడండి; వస్తానంటే కాదు, తప్పక రావాలె." రోజూ మోస్తరు గాదు. తీరా పప్పు నానపోశాను. తమకు బయటికి వెడితే పెళ్ళాం బిడ్డల మాటుండదు" అని కచ్చితంగా చెప్పింది.

"అబ్బ! నామాట నమ్మవుగదా? తప్పక వస్తానని ఎన్నిసార్లు చెప్పాలె? ఎందుకింత అపనమ్మకం" అని గట్టిగా మాట మాటనూ నొక్కుతూ చెప్పేశాను. వీధి గుమ్మం దాటి రెండడుగులు వేయగానే.

"ఇదిగోనండోయి, ఒక్కమాట" అని మళ్ళీ పిలిచి, "తప్పక వస్తారు కాదూ. ఇవ్వాళ రాకపోతే నాకు ఇదిగా ఉంటుంది. నేనూరుకోను" అని గట్టిగా చెప్పింది.

ఎట్లాగయితేనేం బయట పడ్డాను. నేను వెడుతూ ఉంటే, మలుపు తిరిగేవరకు చూస్తూనే ఉంది కాంతం నా వంక. నా హృదయంలో ఉన్న దొంగతనం నడకలో ఎక్కడైనా కనిపిస్తుందేమోనని కామోసు. నేను మట్టుకు తిరిగి చూడకుండా వెళ్ళిపోయి, ఇన్ని కాఫీ నీళ్ళు త్రాగి స్నేహితులను కలిసికొని సముద్రానికి బయలుదేరాను.

❖ ❖ ❖

సముద్రపుటొడ్డున ఇసుకలో కూర్చున్నాము. అచ్చటి చల్లగాలి, సముద్రపుటలల వంపులు, విరుగుళ్లు సాయం సమయాన ఆకాశంలో కనబడే చిత్ర విచిత్రమైన రంగులూ, సముద్రపు పక్షుల రవరవలూ, మనస్సును మహా ఆనందంలో ముంచేసినాయి. అప్పటికప్పుడే ఉదర పోషణార్థమై ప్రొద్దుగూకులూ శ్రమపడ్డ పక్షులు ఇంటికి చేరుకొంటున్నవి. ఇంటికి వేగం రాకపోతే మగపక్షులను, ఆడవీ, ముక్కులతో పొడుస్తవి గదా! అని జ్ఞాపకం వచ్చింది. సూర్యుడు కూడా సరిగ్గా ఆరింటికే వెళ్ళిపోతున్నాడు! ఆయనకి కూడా పెళ్ళాముంది కాబోలు.

నా స్నేహితులలో కొంతమందికి పెళ్ళాలున్నారు కాని వాళ్ళు యింటికి పోదామనే అనరు. ఆ ఊసే ఎత్తరు ఒకడు రాగాలు తీయనూ, ఒకడు ఆకాశం వంక, ఊ, చూడనూ! ఇంకొకడు నక్షత్రాలవంక అట్టే వెర్రిచూపులు చూస్తూ ఆనందం పొందనూ! ఇట్లా వాళ్లంతా ఆనందంలో మునిగివున్నారు. నాకుమాత్రం ఇంటికి

వేళకు వెళ్లకపోతే ఎట్లాగా అన్న విషయం తప్ప మరోటి తోచటం లేదు. ప్రపంచమంతా ఒక్క భార్య అయింది నాకు.

ఇంతలో మాలో పెద్దవాడు, కవి, ఆయన "ఏమోయి, ఈ రాత్రి అంతా ఇక్కడ ఉండి పోదామా" అన్నాడు. ఆ మాట వినేసరికి నా గుండెల్లో గుభేలు మన్నది. సరేనంటే సరే ననుకున్నట్టున్నారు వాళ్ళు. ఆ ప్రక్క పల్లెలో పెరుగు, పాలు, కూర, నార అన్నీ దొరుకుతాయనీ, అన్నం వండుకొని తినే సదుపాయాలున్నాయనీ, తెల్లవార్లు ఆ పండు వెన్నెలలో సరదాగా కాలం గడపొచ్చనీ అనుకోటం, ఆమోదించుకోటం, జరిగి పోతున్నయి. నా గుండెల్లో ఇంజను గబగబా వర్కు చేస్తున్నది!

'చివరకు మా సత్యనారాయణగారు నావంక తిరిగి, ఏమిటోయి, ఆలోచిస్తున్నావు' అన్నాడు. నేను మాట్లాడలేదు. కవిత్వంలో పడ్డాడని ఒకరూ, ప్రకృతి వైభవాన్ని చూచి ఆనందిస్తున్నాడని ఒకరూ అనటం మొదలుపెట్టారు. నాగోల వాళ్ళకేం తెలుసు?

చివరకు వాళ్ళతో నేను కవిత్వమూ కాదు. గడ్డా కాదు నాకోసం వకాయన ఆరుగంటల బండికి వస్తాడు. అతనితో అవసరంగా మాట్లాడవలసిన విషయం ఉంది. ఎట్లాగా అని ఆలోచిస్తున్నా'నన్నాను.

వాళ్ళు ఎన్నో అడ్డవాట్లు వేశారు. అవసరం ఉంటే ఆయనే వుంటాడనీ, ఒకపూటలో మునిగిపోయే దేమీ ఉండదనీ, ఏమేమో తోచినట్లు తలోమాట అన్నారు.

'అది కాదర్రా. నేను ఈ మధ్య కొన్ని పుస్తకాలు వ్రాశాను. వాటి బాపతు పైకం నాకియ్యాలసి ఉంది. ఆవిషయమై మాట్లాడడానికే ఆయన వచ్చాడు. ఆయనను కలుసుకోకపోతే నాకు చాలా నష్టం' అని వెధవ అబద్ధాలన్నీ ఆడి వాళ్ళను నమ్మించి ఇంటికి లేవతీశాను.

నాబ్రతుకు బండలైతే అన్నీ అబద్ధాలేకద! ఇంటి దగ్గర ఆవిడతో ఆడింది అన్నీ అబద్ధాలే! ఇక్కడ వీళ్ళతోనూ అబద్ధాలే! వెధవ జీవితం అనిపించింది. నిజానికి నేనీ మధ్య వ్రాసింది రెండు ప్రామిసరీ నోట్లుతప్ప ఇంకేమీ లేదు.

ఎట్లాగో వాళ్ళను కదిల్చాననన్న మాటేగాని వాళ్ళు వేగంగా నడవరే! కబుర్లు చెప్పుకొంటూ చల్లగాలి అనుభవిస్తూ పెళ్ళి నడకలు నడుస్తారు వాళ్ళు నా మనస్సు ఊ ముందుకు పరుగెత్తుతుంది. కాంతం నాకోసం ఎదురు చూచి చూచి విసుగెత్తిపోయి ఉంటుందనీ, అన్నిసార్లు చెప్పినా మోసగించారే అని మనోవ్యధ పడుతుందనీ ఆలోచన. వేగమే వెళ్ళకపోతే మానె, మామూలు వేళకైనా వెళ్ళకపోతే ఏమి సాధిస్తుందో అని నా ఆందోళన.

కాని వాళ్ళ గోలలో వాళ్ళున్నారు. వాళ్ళతోపాటు నేను సరదాగా లేకపోవటం మూలాన 'ఛీ, వీడ్ని ఎప్పుడూ తీసికొని రాకూడ' దని వాళ్ళలో వాళ్లు విసుక్కొనే ఉంటారు. నేనూ కనిపెడుతూనే ఉన్నా, ఇంటికి వచ్చేసరికి పది గంటలైంది.

తలుపు తీసింది లోపలికెళ్ళాను. నేను ఇంటికి రావటంతోనే తలుపు దగ్గరే....తీయటంతోనే, అనాలిసినవి రెండూ అనేస్తుంటం మామూలు. తలుపు తీయటంతోనే ముఖం మీద ముఖంపెట్టి, నవ్వుతోనో, కోపంతోనో ఇంత ఆలస్యంగా వచ్చారేం అనో రోజూ ఇంతేనా అనో ఎవరు మేలుకు కూర్చుంటా రనో ఏదో ఒకటి అనటం మామూలు ఆలస్యంగా వచ్చిన రోజున పడాలసినవి నాలుగు పడకపోతే కష్టంగా వుండే స్థితికొచ్చింది నా సంగతి.

ఆ రోజున అంత ఆలస్యంగా రావటం మూలాన నాకు కొంచెం ద్విగుణంగా లభించాలిసింది. కాని తలుపు తీసే తియ్యటం తోనే, కాంతం ముఖం నాకు కనపర్చకుండా తిప్పేసుకొని గదిలోకి పోయి పండుకొన్నది.

పిల్లలు అంతా నిద్రపోతున్నారు. చిన్నది మాత్రం మేలుకున్నది. సాధారణంగా కాంతం నాకు అన్నం పెట్టి తాను ఎదురుగా కూర్చోటం మామూలు ఆ రోజున నాదగ్గరకే రాలేదు.

వంట ఇంట్లో వెండికంచం పెట్టి ఉంది. పీట వేసి ఉంది. కావలసినవన్నీ అక్కడే సిద్ధంగా ఉన్నవి నెయ్యి లాంతర మీద కరుగుతూ ఉంది. నిద్రమత్తు చేతనో లేకపోతే పట్టరాని కోపం చేతనో ఇట్లా చేస్తున్నదిగదా అనుకొన్నాను. చిన్నది నాదగ్గరకు వెడతానంటూంటే దాన్ని అదిమిపెట్టి తన దగ్గరే పడుకోబెట్టుకొన్నది. అది నాన్న

దగ్గరకుపోతానని తన్నుకోటం. 'ఇవ్వాళ మధ్యాహ్నం నిద్రబోయినావు కాబోలు, మేకులాగ కూర్చున్నావు. పడుకో' అని ఆమె కసరుకోటం నాకు వినపడుతూనే ఉంది. పోనీ, దాన్ని రానియ్యవే కాసిని మంచినీళ్ళయినా అందిస్తుంది' అని నేను కేకేశాను. పిల్ల నా మాట విని లేవబోయింది కామాలు, కాంతం దాన్ని గదమాయించి నిద్రపొమ్మని కసురుతూ ఉంది.

ఇదంతా ఏదో కొత్త శిరస్తాగా కనుపించింది నాకు. ఆవిడకు కోపంవస్తే పిల్లలచేత నాకు కావలసినవి ఇప్పించటం, కావలసిన పని చేయించటం, ఇదివరకు జరిగే ఆచారం. ఇవ్వాళ ఇట్లా చేస్తున్నదేమా అని అనుకొని సరే తెలుస్తుందిగా ఇంకాసేపట్లో అని సమాధానం చెప్పుకొని భోజనం పూర్తి చేసి తమలపాకుల పళ్ళెంముందు మామూలు రాజీనామా, జరుగుతుంది గదా అని ఆశపడుతూ గదిలోనికి వెళ్ళాను.

లేదు, జరిగేటట్లు లేదు. తమలపాకుల మాటేలేదు. ఆవాసనేలేదు. పిల్లమట్టుకు నాన్నోయి' అని ఏమో చెప్పబోతుంటే కాంతం పిల్లనోరు మూసి అదిమి పెట్టి మాట్లాడనియ్యటం లేదు.

'దానిని మాట్లాడ నియ్యవేం' అన్నాను.

'ఏమిటి మాట్లాడేది అన్నది' కాంతం కోపంగా.

పోనీ నీకు కోపంవస్తే మాట్లాడక దానిని మాట్లాడనియ్యి' అన్నాను.

జవాబు లేదు.........

'తమలపాకులో' అన్నా.

'లేవు' అన్నది.

'సరే జరుగు' అన్నా వక్కపలుకు కటిక్కిన కొరుకుతూ. కాంతం మెత్తని బూరుగదూది పట్టుదిండులోకి తలదూర్చి బోర్లపడుకొంది. నేను కూర్చున్నా, ముఖం ఎత్తనైనా ఎత్తలేదు. పిల్లమాత్రం తల్లి పట్టు వదలినప్పుడల్లా 'నాన్నోయి' అని ఏమిటో చెప్పబోతుంది. కాంతం మట్టుకు దానినోరు నొక్కేస్తున్నది.

సిగ్గు బిడియము, అసలే తక్కువ మా ఆవిడదగ్గర. అయినా కాపరాని కొచ్చి

ఏడెనిమిదేండ్లయింది. కాబట్టి ఆ మనిషి ఇల్లా ప్రవర్తించటం, నావంక చూడలేనంత సిగ్గు పడటం ఎందుకో నాకు బోధపడలేదు. పిల్లనోరు నొక్కేయటం ఎందుకో అది మరీ చిత్రంగా ఉంది.

మనిషిని చూద్దామంటే సరిగ్గా వుంది. పూలు అర్ధచంద్రాకారంగా నల్లని జుట్టులో ఉండటం ముద్దుగా ఉంది. కట్టుకొన్న తెల్లచీరనూ, తొడుక్కొన్న వూదాసిల్కు రెవికను చూస్తే శరీరంలో అస్వస్థతగా ఉందనిగాని అనుకునేటట్లు లేదు.

అయినా మాకాంతం, కోపం వస్తే, ఇట్లా ప్రవర్తించే మనిషి కానేకాదు. అత్తవుండేది మామ వుండేది, చిన్న వుండేది పెద్దుండేది అనదలచు కొన్నమాట అనేయటమే ఆమెమతం. ఒక రోజు కాదు రెండు రోజులు కాదు ఎనిమిదేండ్ల నుంచీ చూస్తున్నా, ఆవిడకు కోపంవస్తే చేసే హంగామా వేరు. కొత్తగా కాపురానికివచ్చిన పిల్లలాగ కన్నెత్తి చూడలేనంత సిగ్గు పడటానికి కారణం కనపడదు.

మరేమిటివికారం? ముఖ కవళికలు చూద్దామని గడ్డం పట్టుకొని నా వైపుకు త్రిప్పుకుందామని చూస్తే ససేమిరా తిరగదే! తన్నుకొంటుంది గాని నన్ను చూడదే! విచారం అయితే నిక్షేపంలాగ ఏడిస్తే మట్టుకు అడ్డొచ్చే వాళ్ళెవ్వరున్నారు? విరహం కాదు, మరెందుకూ ఈ సిగ్గు? పైగా పిల్లను మాట్లాడనివ్వదేం?

ఇవి నా సందేహాలు, నాకేం తోచింది కాదు. మనస్సు పాపిష్టిది. ఎంత దుర్మార్గాన్నన్నా ఊహిస్తుంది. ఏదైనా తప్పు పనిని చేస్తే పిల్లచూచింది కాబోలు. అది చెప్పే సెయ్యాలని చూస్తుంటే ఈ మనిషి నోరునొక్కి పెడుతున్నది అని అనుకున్నాను.

ఈమాట అనుకొనేసరికి నరాలపట్లన్నీ సళ్ళిచ్చినాయి ఛా, పిల్లల తల్లిని గురించి నేనిట్లా అనుకోవటం అసహ్యం అని నాకే తోచింది మళ్ళా. కాని ఈ ప్రవర్తన ఏమిటా? పిల్ల దాని నోరు నొక్కటం ఎందుకా? అన్న సందేహాలు బాధిస్తునే ఉన్నాయి.

ఇంతలో అమ్మాయి మళ్ళీ ఇంకోసారి "నాన్నోయి, అమ్మే, మరే, ఎవరో నీకోసం.....ఆయన........నీకోసం వచ్చాడునాన్న. అప్పుడే........అమ్మే.......

మరే,... ....అమ్మే..........” అని మాటకోసం తడుముకొంటూంటే తల్లి “హయ్, ఊర్కో” అని దాని నోరునొక్కి మాట్లాడనీయక పోవటం నా సందేహాలకు తోడై అమమానంలోకి చటుక్కున దించేసింది.

ఈ మాటలు వినేసరికి ఆ అనుమానం నన్ను దయ్యంలా పట్టుకొన్నది.

ఎవరో నిజమే అని చెప్పినట్లయింది, చెవులలో రైళ్లు కూసినాయి, తలకాయలో కోతులాడినై.

“...............................”

రైళ్ళు పరుగెత్తుతున్నయి. బండ్లు మోటార్లు బజారు, మేడ, గోడ, అద్దం, గడియారం, త్రాగుబోతులు, సముద్రంలో పడవలు అన్ని ఊగుతున్నవి. ఒకటే ఊగుడు ఎగిరి పడ్డయి. మేడ, గడియారం, అద్దం, పెట్టెలు, అన్నీ లేచి బోర్లపడ్డాయి.

ఇంతలో ఎవ్వరో అన్నారు. “నీకేమైనా వెర్రి ఎక్కిందా? ఆవిడ సంగతి తెలియదా? పొద్దస్తమానం పిల్లలతో సతమతం అవుతుంటే ఈలాంటి తలంపులు రావటానికికైనా అవకాశం ఉందా? విషం పుచ్చుకొనటానికైనా తీరిక ఉందా ఆమెకు! అయినా చిన్నపిల్లా చితకపిల్లా అనుమానించటానికి. పాపిష్టి వూహలు” అని ఎవరో చీవాట్లు వేశారు.

మళ్ళీ క్రమంగా పడవలు నీళ్ళ మీద తేలినయి. గడియారం కుదురుగా నిలబడ్డది. బజారులో మనుష్యులు సరిగ్గా మామూలుగా నడవటం కూడా కనబడ్డది.

ఇంతలో అమ్మాయి స్ప్రింగులాగ పక్కలోనుంచి లేచి, “నాన్నా, నాన్నా......అమ్మ... బుగ్గలు సాగతీసింది నాన్నా” అని చటుక్కున అనే అనటంతోనే కాంతం దాన్ని ఒక్కటి వేసింది. ఇందాక ఎవరో వచ్చారనీ, ఇంకేమో జరిగిందని ఆసంగతి అంతా చెప్పబోయినందుకు దాని బుగ్గలు తల్లిసాగదీసింది కామాలునని నేను విచారపడ్డాను. ఆ దెబ్బతో అది కాసేపు ఏడ్చి నిద్రపోయింది.

నేను పక్కమీద ఒదిగి కూర్చుని ‘కాంతం’ అన్నాను. నా మనస్సులో ఏదో చెప్పలేని బాధ ఏర్పడ్డది. నా గొంతు మారిపోయింది. నాకు కలిగిన వికారం నాకళ్లలో కనపడుతున్నదని నాకు తెలుసును. నావళ్ళు, ముక్కు అన్నీ బహుశః

వణికిపోతున్నవి. కాంతం బాగా తల యెత్తి చూచివిరగబడి నవ్వేటంతటి నవ్వును అణచుకొని మళ్ళీ దిండులో తలదూర్చి నవ్వటమో, ఏడ్వటమో తెలియకుండా వికారాలు చేయటం సాగించింది.

నాకు అంతా అయోమయంగా ఉంది. నేను ఆవిడను అనుమానిస్తున్నానో లేదో నాకే తెలియదు. పరాయి మొగవాడు ఇంట్లోకి వచ్చాడనీ ఏమిటో జరిగిందని అనుకొన్నప్పుడల్లా దేహం కంపించి పోతున్నది. అయినా అనుమానపడుటం బుద్ధి తక్కువని నన్ను నేనే మందలించుకొన్నాను.

చివరకు ఆవిడ లేచి కూర్చుని 'మీరు అన్ని చెప్పినా ఇవ్వాళ ఆలస్యంగా ఎందుకొచ్చారు? అన్నది చురచుర చూస్తూ.

వస్తేనేం! ఏం ప్రమాదం' అన్నాను లేచి కోపం తెచ్చుకొని.

'ఏమో? ప్రమాదాలే జరుగుతాయి' అన్నది పకాపకా నవ్వుతూ. వాన కురిసి వెలిసిన తరువాత ప్రకాశించే చంద్రుని కాంతులు ఆమె కళ్ళలో ప్రకాశించినవి.

ఈ మాటలు వినేసరికి చీకట్లు క్రమ్మినాయి చెవులు గిరగిరమన్నాయి.

'జరిగితేనేం' అన్నాను నేను లేనిపోని నిర్లక్ష్యాన్ని అభినయిస్తూ.

'జరిగితే నేమీ! మీ కేమీ లేదు. నాకేగా ఆ అప్రతిష్ఠ' అని అట్టేనావంక నిదానంగా చూచి ఏడ్వటం మొదలు పెట్టింది. నాకు కొంచెం భయం కూడా వేసింది. ఆ నవ్వూ ఏడ్పూ చూస్తే ఆవిడకేమైనా దయ్యం పట్టిందా అని అనుమానం కూడా వేసింది. ఆ మాట అనుకొనేసరికి నాగుండె ఝుల్లుమన్నది.

'కాంతం. ఈ ఏడ్పు ఏమిటి? ఈ నవ్వు ఏమిటి? ఎక్కడైనా చీకట్లో భయపడ్డావా' అన్నాను.

'భయపడటం కాదండీ...'

'మరేమిటి'

'ఏమిటా భ్రమ?'

'ఆయన ఎవరో వచ్చారండి' అని మళ్ళీ పకాపకా నవ్వింది.

'ఎప్పుడు? ఏమిటి సంగతి? ఏమిటి-ఎండా-వానాను!' అన్నాను.

'సాయంత్రం ఎనిమిది గంటలకు ఎవరో వచ్చి మీరు మామూలుగా సైకిల్‌బెల్ కొట్టినట్లే కొట్టాడండి. మీరే గదా అని నేను పోయి తలుపుతీసి పక్కగా నుంచున్నాను. చీకటిగా ఉన్నా ఆయన గబగబా లోపలికి వచ్చాడు. అట్లా వస్తుంటే? అదీగాక మీమోస్తరే ఉండె!' అని మళ్ళీ విరగబడి నవ్వటం మొదలుపెట్టింది.

'వస్తే ఏమయిందేం?' అన్నాను కొంచెం ఆదుర్దాతో.

'ఇంకేం గావాలె!' అన్నది. విరగబడి నవ్వుతూ.

'నాకేమీ బోధపడలేదు. అంతా అయోమయంగా ఉంది. మతిపోతున్నది. దేహం తేలిపోతున్నది పిచ్చెక్కుతుంది కూడాను' అన్నాను ఆవిడవంక చూస్తూ.

ఏమిటండీ మీదంతా చిత్రం. చెప్పుమంటారా? చెప్పుతాను వినండి చెప్పకపోతే ఎట్లా?...........'

'అదికాదండీ. మీకు సాయంత్రం వెళ్ళేటప్పుడు అంతగా చెప్పానా రమ్మని, మీరు తప్పకుండా వస్తారనుకొని పిల్లలకు తలలు దువ్వి నీళ్ళుపోసి చీర కట్టుకున్నాను. ఇంతలో ఆరూ అయింది. మీరు రాలేదు సరే ఇంకా కాసేపట్లో వస్తారనుకొని చిన్న పిల్ల పాలిచ్చి మిగతా వాళ్ళకు అన్నం పెట్టాను మీరు అప్పటికి రాలేదు. ఏడయింది. ఇంక ఎప్పటి కొస్తారో అని ఆ పిండి పాడైపోతుందని తునకలు చేయటం మొదలుపెట్టాను. మొదలు పెట్టానన్న మాటేగాని పిల్లలు చేయనిస్తారా కోతులూ కొండ ముచ్చులూనూ!

'అసలు విషయం చెప్పమంటే ఈసోదంతా ఎందుకూ?' అన్నాను.

చెబుతున్నా వినండి. పసిది మాట్లాడితే సొరుగులు లాగుతుంది. ఆకుదుపుకు నూనె గిన్నె ఎక్కడ మీద పడుతుందో అని భయం. ఏం జేసేది? మీరు వస్తున్నారేమోనని బైటకెళ్ళి చూడనూ, మళ్ళీ లోపలకెళ్ళి ఒక తునక బాణీలో వెయ్యనూ! ఇట్లా విరిగి తునకలైనాయి అవన్నీ."

"ఇంతలో పసివాడు నిద్రొచ్చి పెద్దవాడు చమట పోసిందని ఏడ్వటం మొదలుపెట్టారు. అవతల పిండి పాడైపోతుందాయె! చంకలో పిల్లాయె! ఇద్దరు

పిల్లలూ చెరోవైపునా కాళ్లకు చుట్టేసుకొని ఏడుస్తుండిరి? ఎట్లా ఉంటుంది చెప్పండి! విసుగేమిటి? తలబద్దలు కొట్టుకుందామా అనిపించింది. మీరుండి వాళ్ళను కాస్త అవతలకు తీసికెడితే ఎంత సుఖంగా నేను పని చేసుకొనేదాన్ని! ఏడ్పు వచ్చిందంటే నమ్మండి.”

“అయ్యో! ఎంత అవస్థపడ్డావు?.....”

“చాల్లెండి. ఈ ఉత్తుత్తి సానుభూతి మాటలకేంలెండి అసలు సంగతి వినండి. ఇంతలో మన పొరుగింటి నరసమ్మగారు కోడలితో పోట్లాడి ఆవిడమీద నేరాలు చెప్పటానికి మన ఇంటికొస్తే. “అమ్మ, అమ్మ” అని ఆమెను బ్రతిమిలాడి ఆ కాస్తపిండి నూనెలో వేయించాను. ఈ సంగతి అట్లా ఉంచండి.”

“పిల్లలు ఏడిపిస్తున్నపుడు నాకు మీమీద నమిలిమింగేద్దామన్నంత కోపం వచ్చింది. ఇంతలో సైకిలు గంట వినపడ్డది. సరే రానే వచ్చారు. తగిన శాస్తి చేయాలనుకొన్నాను. తలుపు తీసి తలుపు వెనకాలే నుంచున్నాను. చీకట్లోనా కెవ్వరైంది తెలియలేదండి. ఆ గిరజాలు అవీ అంతా మీమోస్తరే ఉన్నాడాయన. ఆ బూడ్సుల చప్పుడు కూడా అంతా మీ బూడ్సుల చప్పుడులాగే ఉంది.”

“ఇంకేం మీరే అనుకొన్నాను తెలివితక్కువ చచ్చిందాన్ని, ఆయనను గడపలోనికి రానిచ్చి రెండు బుగ్గలూ రెండు చేతులతో పట్టుకొని గట్టిగా పిండాను. రక్తం వచ్చేటట్లు నొక్కాలని అనుకొన్నాను గాని ఆ కోపంలో, తీరా చెయ్యిచ్చేసరికి చేతులు రాలేదు. గట్టిగానే నొక్కాననుకొంటా. కాని చెయ్యి తగిలేసరికి ఏమిటో భయం వేసింది. చేతికి ఉన్న జ్ఞానం మతికి లేకపోయింది. మీరు గాదని నా చేతులే చెప్పాయి.”

“వళ్ళు వణకెత్తిపోయింది. కంపమెత్తింది. తేళ్ళు జెర్రులు వళ్లంతా పాకినవి. ఇంక ఏం జెప్పేది? సిగ్గేమిటి? చచ్చిన చావు అయింది. కొయ్య బారిపోయినాను. ఇంట్లోకి ఎట్లా వచ్చానో నాకే తెలియదు. అమ్మాయి మట్టుకు అక్కడ నుంచుని మానాన్న లేరన్నది.”

“పాపం ఆ మానవుడు మాట్లాడకుండా”

"అమ్మా నేను సుందరాన్ని అని చెప్పండి."

"అని చెప్పి వెళ్ళిపోయినాడు. ఎంత అప్రతిష్ఠ! ఎట్లాగండీ? ఎవరాయన? నాకిట్లా దుర్బుద్ధి పుట్టిందేం!" అని దీనంగా చూచి మళ్లీ, కళ్ళనీళ్ళు పెట్టుకొన్నది.

సంగతి తెలిసిన తరువాత నాకూ నవ్వు వచ్చింది. 'అదా! అమ్మాయి 'బుగ్గలు సాగదీసింది నాన్నా' అని చెప్పింది సరే సరె.........

'ఈమాత్రానికి నీవువిచారపడవలసిన పనిలేదు. వాడి బుగ్గలు సాగదీశావా? పోనీలే. ఆశాస్తినాకు తప్పింది." అన్నాను నేను.

'చేసిన పని తలచుకొంటే నవ్వొస్తుంది. అప్రతిష్ఠ మాట జ్ఞాపకం వస్తే ఏడ్పొస్తుంది' అంది కాంతం.

'కాంతం, మరేం ఫరవాలేదు. ఏదో ప్రమాదాలు వస్తూ ఉంటవి. సుందరం పరాయివాడు కాదు. నాదగ్గర చదువుకొన్న కుర్రాడు. మొన్నీ మధ్య వచ్చి నాతో మాట్లాడిపోలేదూ? ఆయనే?'

'అల్లాగుటండీ, ఆయనెవరో మేష్టరంటిరే?'

'ఇప్పుడు మేష్టరయినాడు. మనం గుంటూరులో ఉండంగా, మన ఇంట్లో ఉండి చదువుకొన్న అబ్బాయే. పేరు జ్ఞాపకంలేదా? మన ఇంట్లో మూడు వారాలు భోంజేస్తూ, నిన్ను 'పిన్ని' అని నన్ను 'బాబాయి' అని పిలుస్తుండేవాడు'.

'ఆ అబ్బాయి శివం కాదూ.'

'అవును వాడే వీడు. వీడి పేరు అసలు శివసుందరం.

మనం శివం, శివం అంటూ పిలిచేవాళ్ళం'

'నిన్న సుందరం అంటే ఎవరో అనుకొన్నాను. ఆ అబ్బాయేనా? అయినా పెద్దవాడైనవాడిని ఇల్లా జేస్తే ఏమనుకొంటారో, ఎంత అసహ్యం అయిపోయిందండీ?'

'మరేం ఫరవాలేదు. నీవు ఏమీ అనుకోనక్కరలేదు నేను అతనికి గురువును నీవు గురువు భార్యవు తల్లితో సమానం'.

❖ ❖ ❖

‘సరేలెండి. ఎప్పుడూ అదే ఎత్తిపొడుపా? ఇన్ని రోజులయినా, ఆ సంగతి జ్ఞాపకానికి వచ్చినప్పుడల్లా ఎల్లాగో వుంటుందండి. మీరు ఎన్ని చెప్పినా నాకా వికారం పోదు.’ అన్నది కాంతం.

‘ఏదెట్లా ఉన్నా నాకుమట్టుకు ఒక మహోపకారం జరిగింది ఇందు మూలంగా’

‘ఏమిటండీ’

‘ఏదో ఒకటి’

‘చెప్పండి’

‘చెప్పమంటావా?’

‘చెప్పండి నాకేం కోపం?’

‘ఆ, ఏం లేదు. స్నేహితులేం అప్పు ఇచ్చిన వాళ్ళేం ఎవరూ నా గుమ్మంలోకి కాలెట్టడం లేదు!!’

‘ఏంచేత?’

‘బుగ్గలు పిండేస్తావని భయం’

‘చాల్లెండి!’

‘..........’